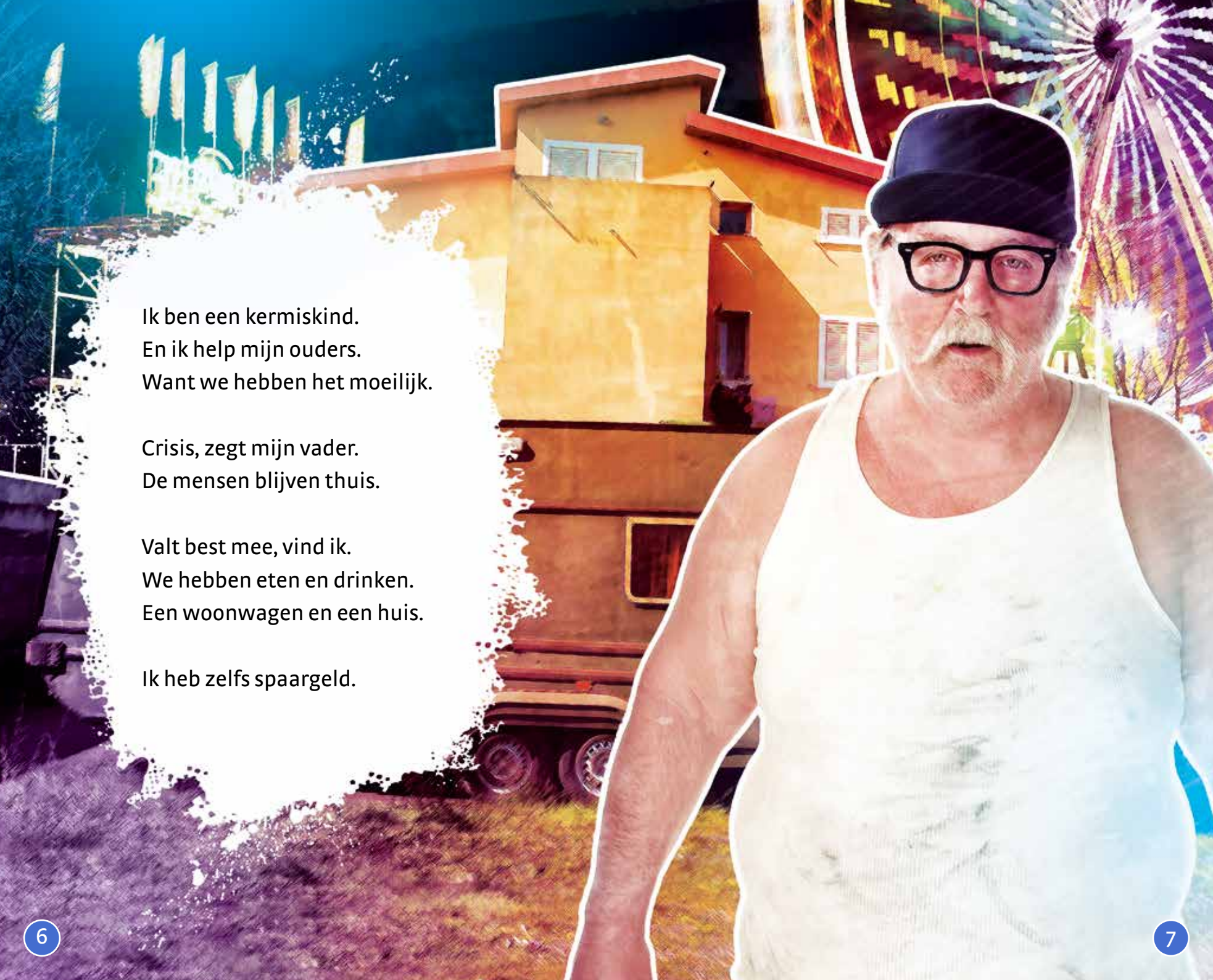

Ik zit aan de kassa van
het spookhuis.
Ik zie eruit als een heks.

Ik heb zwart haar, zwarte mascara,
rode lippen en een bleek gezicht.

Een idee van mijn vader.
Zo krijgen we meer klanten,
zegt hij.

Ik ben een kermiskind.
En ik help mijn ouders.
Want we hebben het moeilijk.

Crisis, zegt mijn vader.
De mensen blijven thuis.

Valt best mee, vind ik.
We hebben eten en drinken.
Een woonwagen en een huis.

Ik heb zelfs spaargeld.

Ik ben geen kind meer.
Ik ben zeventien.
Ik werk.
Voor mezelf en voor de zaak.

Ik ga niet meer naar school.
Is dat goed?
Ik weet het niet.
De kermis was altijd mijn wereld.
Maar de echte wereld is veel groter ...

Het is een goede dag vandaag.
Mooi weer.
Veel mensen.

Ook in ons spookhuis.
Ze kopen een kaartje.
Ze stappen in een karretje.
En rijden het donker in.

Ik hoor ze gillen.
Om de spoken, de skeletten,
de spinnen en de vleermuizen.